

ÉRINTS MEG!

JÓDAL RÓZSA

– Olyan a bőröd, akár a fokföldi ibolya levele: egyszerre lány és kemény, puhán kínálkozó és kamaszosan, hersenve ellenálló; ha hozzáérsz, ujjaddal megpöccinted, ha megbököd, kölykösen rugózik egyet, s máris felveszi eredeti alakját. Ezek az apró, lány pihék viszont, ez az ezüstös . . . vagy inkább aranylón fátyolszerű . . . valami . . . Megőrzítesz, te! Még mindig megőrzítesz.

A nagy, puha, befogadó ajkak lágysága. A nyelv ismerős, langyos síkossága, maga körül megpörgő virgoncsága. Ahogy egyetlen nyalintással birtokba veszi szabályos felső fogsorát, s aztán egyenként veszi sorra az elefántcsontszín, gyerekesen cakkos szélú rizsfogait. A bal, enyhén kitüremkedő szemfognál egy lehetetnyit elidőz. Ilyenkor ő megrezzenve gondol apró szépséghibájára. Ezt nem lehet megszokni. Hiába tudja, hogy szép a fogsora, kiálló szemfoga miatt ma is, évek múltán is, valahányszor társaságban önfeledten felkacag(na), gépies mozdulattal, szégyenlősen azonnal szája elé kapja a tenyerét. Hiába ismételtette annyiszor a társa is: „Úgy szeretem ezt a huncut kis fogincádat!” Most a nyakára siklik a szája. Az apró, hol gyors, hol meg „andalgó”, „játszogató” puszik, vadul oda-vissza iramló, majd szívó-szippantó-birtokló csókok nyomán csakugyan úgy érzi, teste merő fokföldi ibolyalevéllé változik, amelynek minden apró pihéje, szőröcskéje égnek áll a vágytól. „Nézz rám, Baba!”, hallja a fulladt hangot, s tudja, mi következik. S olyan borzongatóan jó, hogy tudja. Hogy már *előre tudja, sejtí, várja*. Ahogy egymásba mélyed a két szempár, a megkívánás megszépítő kódén

át csodálatosan nagynak, tisztának és tengermélynek látja a másik – szemüveg nélkül most vaksin, szeretni valóan védtelenül hunyorgó – búzavirágkék szemét. De már le is kell hunynia a magáét, mert most az ő szemét, súlyos, nagy, Greta Garbó-s szemhéját, ívelt szemöldökeit csókolgatják, simogatják, becézik. Könnyű kézzel átfutnak a homlokán, a halántékán, játékosan megpogogtatják az orrnyergét, orrcimpáit. „Ejnye, de jó kis kocsonya!”, mondják, majd egyenként, gyors egymásutánban „kinyalintják” az orrlyukait (ez kikerülhetetlenül mindig megneveteti: micsoda ötlet: az orrlyukait!). Már tudja, s szinte remegve várja, hogy most meg a füle következik. Előre érzi a hegyes, kemény kis nyelvnek a fülkagylóba való behatolását . . . De nem. Ezúttal először két ujjal sodorintja meg a fülkagyló porcogós „ereszét”, meg is rágogatja kicsit; játékos kölyökkutya módjára szeretettel cibálni, „marcangolni” kezdi az ékszertelen fülcimpát; micsoda ötlet: még morog is hozzá, sőt kaffog, egyszerűen meg kell pukkadni a nevetéstől . . . s végre . . . no végre! . . . fürgén-váratlanul behatol a fülkagyló titkos labirintusaiba. A gyönyörűségtől végigfut hátán a hideg.

Egy ideig csendben fekszenek egymás mellett, összeborulva. Elszorul a torka, amikor eszébe jut, de persze nem mondja ki: „Hiányozni fogsz.” Büntudatosan megsimogatja társa rövidre nyírt, fiús frizuráját.

Az, mintegy új erőre kapva, az ő nagy, dús, sötét loboncába fúrja a fejét. Áhítatosan megforgatja, megfürdelti benne az arcát, keze fejére tekeri a fürtjeit, „indiánosan” hátrasimítja a hajzuhatagot, gyeplőként megrántja, hátrarántja, majd meglehetősen durván előredöntve fejét, a szemébe rázatja . . . Játsszik vele.

– Szeretlek – mondja a szóke, s rövid körmű, szép formájú, erős kezébe emeli a barna bal mellét, amelynek aranybarna bársonyán lágy, távolian mély csipkészetű tündérhálóként sejlének át a halványkék verőerek.

Olyan jó hozzáérni. Bárhol érnek egymáshoz, az maga a boldogság. Pedig Andrea nem szép. Már nem is túl fiatal. Szeme alatt alig észrevehető szarkalábak. Orra markáns, kissé túlméretezett, enyhén mitesszeres. Mennyi ideje gyűjti, gyűjtögeti már magában az erőt, hogy egyszer nekidurálja magát, szól neki, figyelmezteti, és kinyomkodja barátságból; de most már késő . . . Milyen érdekes ez a test. Mintha két össze nem illő félből lenne összeragasztva, találmokra összetákolva. A szép formájú, arányos felsőtest a különös, egyáltalán nem mindennapi,

öntörvényű egyéniséget sejtető érdekes, okos fejjel, s ez a nagy fenekű, széles medencéjű, vastag combú, gödrös húsú, Courbet-san nagy hasú alsó fél a szerencsére ismét jó formájú, erős lábszárral és a kecses ívű lábfejjel. De mit számít mindez? A (volt) férje valóságos Adonisz (volt), mégis annyit értett a testi szerelemhez, mint tyúk az ábécéhez. Vagy csak a hozzá való kulcsot, kulcsocskákat nem találta sehogyan sem, akárhogy is kereste? Ha kereste egyáltalán. Nem, nem is nagyon kereste. Talán csak a legelején. A legeslegelején. Aztán sietve, lustán, gyáván, sértetten rásütötte, hogy frigid, és passz. Igaz, mielőtt elhagyta, kegyesen még adott neki, maguknak (?) egy „próbaidőt”. Estéenként – clójáték címén – lelkiismeretes alapossággal véresre dörzsölte a puskaporszáraz csiklóját, mindenféle megalázó helyzetet kényszerített rá és önmagára – undorító, undorító – kékre-zöldre fogdosta, dögönyözte a mellét . . . Ááh. Jobb nem rágondolni . . . De az új asszonnyal állítólag jól megvoltak. Megvannak? . . . Lehet, hogy mégis benne volt a hiba. A passzivitásában. A felkészületlenségében. A fel nem ébresztett érzékiiségében. Hiszen ő szerette a férjét. Szerellemmel szerette, alázatosan, és kamaszos rajongásában gyönyörűnek látta, tökéletesnek . . . de úgy látszik, az nem elég. Nem elég! Két passzív, mindenben a másakra váró emberből nem lehet egy szerencsés pár . . .

– Szeretlek – ismétli a szőke konokan. – És te?

– Én is, én is – hadarja, s már maga sem tudja, mit higgyen magáról. Nem akar most gondolkozni. Boldog akar lenni. S tudja, hogy az is lesz. Andreával – mindig.

Most a keze van soron. Minden ujja, ujjbegye, gondosan gyöngyház-fényűre lakkozott körme külön-külön, újra meg újra, betelhetetlenül. S ő is érzi a langymeleg, párnás, puha szájbelső, a fogak éles végű ívét, a szabályos, erős metszőfogak simaságát, síkosságát, a szájpaddás bordázatának útvesztőjét, a torok titokzatos forró mélyét . . . Majd a tenyere . . . A csuklója. Ezt gyengéden meg is harapják. – Itt ver a szíved. Hogy ver! Egyszer, meglásd, átharapom ezt a törékeny csuklódat, és kiszívom a véredet. Összekeverem az enyémmel.

Közben Orsolya göcögve kacarászik, majd valósággal nevetésbe fullad, mert Rea fejét már erőszakosan a hónaljába fúrta, jaj, úgy csikland! – Úgy csiklandsz, te, te majom, Maki Rea . . . Ki a majom? Hát natürlich te, Maki Rea, Csimpánz Rea, Orángután Rea . . . Hogy mondd? És

Kapucinus Orsi? Lehet. Az bizony könnyen meglehet – mondja, felfújja a pofazacskóját, és megpróbál majom módra makogni, fintorogni, ugrándozni. – S mialatt a széles hencseren kacagva-kacarászva huzakodnak, le s fel hengergőznek, Orsolya előtt hirtelen megképzik egy másik fekhely, egy széles, éppen csak felállított, nagy ügyel-bajjal egymásba illesztett csapágyú vagy mijű dupla ágy első közös albérleti szobájukban, amelyet a vőlegénye hosszas keresgélés, utánjárás után bérelt ki. Apu – vasúti szállítmányként – már meg is küldte előre a bútorát, a hozományát. (?) Áh, miféle hozomány *azokban* a nincstelen időkben! A legszükségesebbeket a magáéból meg a nagymamáéból. Persze igazágtalan lenne, ha most elhallgatná maga előtt is, hogy azért volt közöttük néhány nagyon szép, megőrzött darab is, például a hajlított lábú, intarziás rózsafa asztalka, a két rokokó fotel, amelyek egyikének esett csak ki időről időre az egyik szépen faragott lába, meg az ebédlőtükör a milliányi apró mozgó, mozgatható faragvánnyal ékes kolonnádjával, amelyet úgy gyűlölt naponta letörölgetni . . . Zsolti maga ment ki mindenért a vasútra, hazaszállíttatta a cuccot, s aztán meghívta őt is, hogy – addig is – nézze meg jövőendő otthonukat. Sokáig rakodtak, szöszmötöltek a háziniéniék frissen festett lakásában . . . S akkor Zsolti hirtelen rátette kezét a vállára. Egymásra néztek. Zsolti akkor már tudta, sejtette, hogy nehéz lesz vele. Túl volt már néhány kurta-furcsa visszautasításon, síró-könyörgő haladékkérésen. Mégse tágított. Szegény. De akkor . . . S ő is váratlanul úgy gondolta: hiszen már csak néhány hét. S valami váratlan, erőszakos *kíváncsiság*, amely erősebb volt minden belénevelt, éveken át rettegve sugallt prudériánál. Később sokszor visszarávedt arra a keserves emlékü délutánra. Ha Zsolti csak *egy kicsit* türelmesebb, belátóbb, ügyesebb. Ha *kivár*. Ha nem rohanja le, ha tovább babusgatja. Akkor – talán. De úgy? Csak úgy? *Rettenetes volt. Döbbenetes és viszolyogtató.* Akkor látott először férfi hímtagot. Megigézve bámulta, és szólni sem tudott az undortól. Azt a kapkodást, birkózást, azt a rohanást! Sosem fogja elfelejteni a pillanatot, amikor vőlegénye *elkapta* az ő döbbsent, rémült, önmagából kifordult, eltorzult arcát, hányingerrel küszködő pillantását, amint rámered . . . rámered arra a büszkén, vörösénkéken-lilán, kövér-duzzadtan, holmi kidagadó erektől vagy micsodáktól ékesen, fényes-csillogón, nedvesen és önelégülten ágaskodó – valamire, arra a valamire, amit szegény feje mint valami nagy-nagy, ritka, gyönyörű

ajándékot kínált fel neki, de ő hanyatt-homlok megfutamodott előle. Zsolti akkor nem is ment utána, ott maradt a csak félig rendezett, félig üres, még belakatlan, mészillatú hűvös lakásban, nyilván mélyen megbántva, értetlenül és megalázottan. Porig sújtva. Akkor kellett volna kenyértörésre vinni a dolgot, és szakítani. Mindkettőjüknek jobb lett volna. Mindkettőjüknek . . .

– Olyan a vállad, Orsi, mint a foszlós kalács – mondja Andrea, és simogatni kezdi a vállát, csupasz, napbarnított karját. – Anyám még sütött húsvétként – de utóbb már csak akkor – szép, fényes héjú, barnapiros tejeskalácsokat – gudúcokat. Nagymama hosszúkásra, varkocsosra fonta őket, anya viszont addig tekergette, hajtogatta, dugdosta, ragasztgatta befelé a végeiket, míg csak „konty” nem vált belőlük. Olyan egyformákra szabta őket, mint a katonákat. Én már csak a péknél vásárolok holmi túlkelesztett, szivacsos puffancsokat. Mind a két öreglány remek szakácsnő volt, mégse becsültem őket.

– Miért? – kérdi Orsolya, és felül.

Andrea gyengéden visszanyomja, csókot lehel az cnyhén szeplős orra hegyére. – Miért, miért? Ha én azt tudnám. A családban apám volt az északombájn, és én rá akartam hasonlítani. Mindig lenézte, csepülte az anyámat, mert csak szakközépiskolája volt. Pedig ő se végzett egyetemet, csak egy gyorstalpaló főiskolát. Azt hiszem, kisebbrendűségi érzésben szenvedett ökelme, azért kellett állandóan bizonyítania. Az esztét, a férfiasságát, az ügyességét . . . No hiszen! Kevés kétbalkezesebb férfit ismertem az én jó apámnál. Még az antennát is mindig anyám szerelte fel, igazította meg, ha kellett, mert az öregnek, ugye, tériszonya volt, főbiái, mit tudom én, mi mindent talált ki a maga megkímélésére. S közben vicceket gyártott anya rovására. A kövér, elhanyagolt, lompos anyuci, aki, ugye, csak „ilyesmikhez” ért, míg ő, noná, csupa magasabb rendű dologhoz. Ha így visszagondolok rájuk . . . Anya bármihez nyúlt is, sikerült neki. Olyan virágoskertje volt . . . öklömnyi rózsái, virágkülönlegességei: pompázatosan kihívó császárkorona, Kleopátra túje, japánsás, begóniák, tarka hibiszkuszszövény, nagy tölcserű halványrózsaszín angyaltrombita, egész ágyásnyi vér- és aranyszínű kánna . . . hogy a csodájára jártak. Amikor elért bennünket a hét szűk esztendő, a semmiből is képes volt csodaebédeket, valóságos lakomákat varázsolni. Pl. rájött, hogy nevetségesen olcsó lóhúsból titokban milyen egészséges,

jóízű „baromfileveseket” lehet főzni, persze jól bezöldségelve, karfiollal, zellerrel, hajszálvékony házi metélttel szelídítve, minden. A főtt húst aztán gyorsan megdarálta, mert apám meg nem eszi, ha rájön a turpisságra, s másnap tejfeles, majoránnás húsos kockát talalt vele. Emlékszem a sütőporral könnyűvé, kiadóssá tett, csokipudinggal, habosra vert margarinnal, darált tökmaggal és napraforgómaggal töltött, vizespiskóta-alapú tortáira, a házilag gyártott gyümölcsfagyijaira, amelyekkel degeszre tömhettük a bendőnket, és alig került valamibe. Tudott varnni, meszelni, ő parkettázta ki a házunkat, amikor felújítottuk, ő lakkozott fehérre minden ajtót, ablakot, amelyeket itt látsz . . . Mégse volt jó. Mégis csalták. Legalábbis ő maga szentül meg volt róla győződve, és a lelkét kimérgelődte, kisírta miatta. És mert örökösen bántották, kinevették, ócsárolták, nem akartam rá hasonlítani. Én ugyan nem! Olyan akartam lenni, mint az apám, aki mindig olyan elegáns volt, mintha skatulyából húzták volna ki (persze anyám mosta, vasalta, keményítette az ingeit, inggallérjait, vasalta élesre nadrágjainak élet), társaságba járt – persze anya nélkül – bölcseket mondott, gazdasági és politikai ügyekben mindig naprakészen tájékozott volt, olvasott . . . Hát így.

Orsi átöleli Rea derekát. – Csak ennyi? Ennyi elég hozzá?

Rea fürkészsze nézi, feláll, rágyújt. Felteszi a szemüvegét. Egyszeriben szigorúbb, markánsabb lesz az arca.

– Tudtam, hogy egyszer megkérdezed.

– Baj?

– Bajnak nem baj. Csak éppen . . .

Rea megáll az ablaknál, kinéz. Fújja a füstöt.

– Nézd . . . Ha nem akarsz . . . Én . . .

– Nem is az . . . Hanem. Tudod . . . Hát . . . Talán . . . talán magam sem tudom. Annyi *minden* lehetséges. Például sokszor nevetve mesélték az enyéme, hogy nálunk mindenki fiút várt. Először is, másodszor is, harmadszor is. Apám gögösen hangoztatta, hogy neki, az ő családjában, csak fiúk szülehetnek. Előre meg is vetette a kék babakocsit, a kék kisbabaplédéket, a kék kaucsuk játékokat . . . Még meg sem születtem, de már minden előre megvásárolt cuccom égszínké volt. Az ultrahangot akkor, nálunk, még hírből sem ismerték . . . Nekem még pólyám is volt. Nefelejcské pólyám, fehér selyem rózsabimbókkal díszítve. Csipkebetétes kék kispárnám, horgolt kék kocsitakaróm, kék rugdalózóim, vat-

tabetétes kék házikabátkám. Ezt sokszor elmesélték. Talán túlságosan is sokszor. Ismételték. A vendégeknek, rokonoknak, boldog-boldogtalannak mindig újra és újra elmesélték, hogy fiút vártak, hogy meg voltak róla győződve: az leszek. Később irigykedve észleltem, milyen nagyra tartják az öccseimet, csak azért, mert fiúk. Én is meg akartam felelni. Azt akartam, hogy szeressenek. Hogy az apám szemében *valaki* legyek.

– Érthető.

– Nem, nem érthető . . . Én már semmit sem értek. *Ezt* a legkevésbé. – Megsimítja Orsi lábfejét, leül melléje a heverőre. Aztán felugrik, megint sétálni kezd le s fel a szobában, újabb cigarettára gyújt. – Tudod, cgyyszer . . . Még a gimibe jártam. Bulit rendezett valaki az osztályból. Sokan összejöttek, nem osztálytársak is. Kint rendezték a „ranson”. A szülők tapintatosan (a vén ribancok!) hazaautóztak, hogy zavartalanabul mulathassunk. Hát nem mondom, elég zavartalanok voltunk. Berúgtunk, mint a csacsi. Akkor megerőszakolt egy idegen. Egy először látott fiú. Tudom, ma már ez semmi. Lehet, sokunknak akkor sem volt az. De bennem egy világ omlott össze. Átvágtam a kerteken, árkonbokron át törtettem, csörtettem haza, ő meg utánam . . . s közben is . . . talán többször is . . . Huzakodtunk, verekedtünk, téptük, rugdaltuk, haraptuk, pofoztuk, leköpdöstük egymást. De lehet, hogy ezek már csak az én fantazmagóriáim. Úgy összekeverednek bennem a dolgok. Kaptam egy jó kis idegösszeomlást. A szüleim cipeltek ginekológushoz, pszichiáterhez, mindenki faggatott, ígéretett és fenyegetett, hízelgett, vigasztalt, ajnározott és felpofozott . . . Sokáig nem is voltam hajlandó beszélni, talán nem is tudhatták, mi a bajom . . . Talán. Utána soha többé nem vettem fel lányruhát. Hiába vásároltak drága, divatos, bidres-bodros, fodros nejlonsodákat . . . De rajtad azért szeretem látni őket! Te vagy az én Babám. Az én Kisbabám!

– Egy volt szomszédasszonyom, a Zsuzsi, három gyerekkel hagyta ott az „urát”, mert állandóan részegeskedett és . . .

– Verte?

– Nem . . . Azt nem hiszem . . . Bár ki tudja? Az ember sokszor nem is sejti, hogy . . . Ugye. Csak durva volt hozzá. Talán. Erőszakoskodott olyankor. Piszkálta. Csúfolta. Gyötörte. Basáskodott vele, vagy mit tudom én. Mondják, sokáig azt sem engedte, hogy munkába álljon.

Tulajdonképpen nem . . . nem is tudom. Csak hát . . . az a sok szóbeszéd utána.

– A pletyka! A mindenható pletyka.

– Hogy tulajdonképpen a barátnője miatt hagyta volna el a férjét. A Nadrágos Lili miatt. Meg hogy már évek óta tartott a kapcsolatuk. Mondd, lehetséges, hogy ilyesmi csak utólag derüljön ki? Unmöglich! Hát hogy élnek ezek az emberek?! Az anyósa akkor „kitálalt”, és mindenféle zagyvaságot összehablatyolt róla keservében. Például, hogy a menyé már lánykorában tele volt falusi praktikákkal, és úgy kötötte volna rá magát a fiára, hogy a havi vérzéséből cseppentett a kávéjába. Mondd, te hiszel az ilyesmiben?

Rea nevet. Pralinével kínálja Orsit.

Orsi élvezettel harapja ketté az egyik patkó alakú csokit, megnézi a töltelékét. – Rózsaszínű. A zöldet jobban szeretem – mondja kényeskedve.

– Találsz itt mindenfélét. A sarki boltban nem kaptam semmi jobbat. Jó kemény, mi? Máskor Milkát veszek.

Orsi újabb pralinét halász ki a papírzacskóból, kettéharapja, megnézi. – Narancsos – jelenti, és elfészkelődik a díványpárnákon. – Valahol olvastam . . . meg hallottam is . . . hogy . . . hogy erre születni kell. Hogy hiába akarsz te más lenni, ha már a génjeid . . . a génjeid, hát nem borzasztó? Erre predesztinálnak. Ha már az anyaméhben eldőlt a sorod . . .

– Átkozott gének! Átkozott, hülye anyaméh! Teszek az egész mindenségre! – Andrea csap egyet a kezével, s leveri a pralinészacskót. Aztán letérdel, és büntudatosan összeszededegeti a szertegurult, már olvadó szemeket. – Ne haragudj. Sorry, Baba.

Orsolya vörös, mint a paprika, gyér szeplői lángolnak. Hirtelen, kapkodva, másról kezd hadarni. – Tudod, mesélik, hogy a dédanyám annyira rettegett a férje részeg „szertetetrohamaitól”, hogy valahányszor a kedves virágos kedvében tért meg valahol éjfél után a kocsmából, kávéházból, bordélyból vagy honnan, és a jogait kezdte követelni rajta, az én dédikém maga, illetve a hosszú, míderes, turnűrös selyemszoknyája köré gyűjtötte a gyerekeit.

– Éjfélkor? Míderben? Meg vagy te buggyanva? . . . Még hozzá egyenesen a bordélyból hazatántorogva? Ugyan már!

– Hát mit tudom én, mikor és honnan? Így hallottam, na. Így szól a családi fáma. Hast du verstanden? Szóval dédi a szoknyája köré gyűjtötte a gyerekeit – egyik kicsi, a másik pici, volt belőlük úgy négy, öt – és éjnek évadján gyerekestül átrohant, bezörgetett a szomszédba. Szinte magam előtt látom a jelenetet: elöl, hápogva kacsamama fut, utána libasorban, rémült tapiskolással, zsinatolással a halálra vált kiskacsák. Volt, hogy az öreg – persze akkor még dehogy is volt öreg, sőt, a családi krónika szerint nagyon is jóképű volt! – kirántotta a bugylibicskáját, vadászkését, gyíklesőjét, díszkardját, vagy tudom is én, mijét, úgy kergette aztán utca hosszat. Kész cirkusz. Ráadásul az öreg – már megint öreg! – Kalmár tele volt szeretőkkel. Ein echter Don Juan! . . . Az ángyikám szerint dédi volt a hibás. Engednie kellett volna az „urának”, utána hadd horkoljon kedvére. A részeg disznója. Ha már ezt a sorsot választotta. Választotta! Lehetett is akkor választani . . . Te mit szólsz hozzá?

– No comment.

– Néha arra gondolok, hogy ez a mi frigiditásunk . . .

– Nem vagy te frigid!

– . . . netán családi. Hogy úgy mondjam: örökletes. Lám, a nagymama is, aki anyám korai halála után felnevelt, tele volt előítéletekkel, homályos félelmekkel, furcsa óvásokkal. Valahogy mindig a férfiaktól akart védeni, megmenteni. Pici koromban a cukros bácsiktól, suttyó éveimben a szemtelen, minden adódó alkalmat kihasználó, buta lányokon gyakorlatozó undok, pattanásos, onanizáló kamaszoktól, nagylányként minden lehető és lehetetlen épkezláb férfitől, aki szerinte mind csak arra les, vár, azon ügyködik, hogyan deflorálhatja.

– Szép kis idegroncs lehetett az öreglány.

– Jól eltolta az életét, az lehetett a baja. S ami neki nem sikerült, azt szerette volna nálam jóvátenni.

– Mondhatom, kiváló módszert választott. Csoda, hogy nem kerültél a diliházba.

– Nagyon boldogtalan volt. De engem szeretett. Szeretett!

– Úgy szeretett, majd megevett. Akár egy anakonda. Aki körülfon, nem ereszt, megfojt a szeretetével.

– Nagyon egyedül volt. Én már öregen ismertem meg. Akkor már nemcsak a férfiaktól tartott, hanem mindenkitől. Pedig szép volt még

mindig, férjhez is mehetett volna újra, de hallani sem akart róla. „Még mit nem!”, mondta. Meg: „Még csak az kellene! Amikor az az egy is tévedés volt . . . Falsch! Ganz falsch!” Utolsó éveit nekem szentelte. Valóságos tízparancsolatot állított össze a számomra: mi mindenre ügyeljek, ha nem akarom, hogy *méltatlanok* a közelembbe férközhessenek, a testemet vagy a gondolataimat, az érzéseimet birtokolják. Azt akarta, hogy – szabad legyek, független – örökkéig.

– Szabad? Az ember sohasem szabad. Vagy másnak, vagy a saját érzékeinek, érzéseinek, elképzeléseinek, a saját fixa ideáinak – tulajdonképpen a *sorsának* a rabja. Nem, kedvesem, nincs szabad ember ezen a földön! . . . De most ne ezen törd azt a szépséges, fürtös fejcskédet! Megállj, huncut! Most majd én ejtelek rabul! Vi-gyázz, manőver indul! Védekezz! – Meghengergeti társát a díványon, aztán hirtelen ötlettel felemeli a jobb lábát . . . Végtelen gyengédséggel fogja két ujjá közé a karcsú bokát, ölébe veszi, majd az ismert gyermekjáték szerint sorra veszi – a lábujjait. – Ez elment vadászni – mondja, és szájába veszi Orsi tojásdad alakú, mesterien kipedikűrözött, gyöngyházfényű lakkal kiszínezett nagyujját. Nagy odaadással nyalogatja, szopogatja. Orsolya nevet.

– Jaj, te . . . mit csinálsz?!

– Ez meglötte . . . Olyan lábujjaid vannak, mint a milói Vénusznak. A második ujj hosszabb. A kor szépségideáljának megfelelően.

– Azért találok magamnak olyan nehezen cipőt. Emiatt a gyönyörű, neked tetsző második ujj miatt.

– Ez hazavitte és megfőzte . . .

– Úgy szopogatom . . . őket . . . akár a . . . jégcsapokat – suttogja Orsolya a gyönyörűségtől el-elakadó lélegzettel.

– Nem. Hanem mint az – eperfagylaltot . . . Ez megette. Valósággal felfalta a szemtelenje . . . Ennek az icike-picikének meg nem maradt az égvilágon semmi, de semmi belőle. Egy falás sem! . . . – Ugyanazt játssza el barátnője lábával, mint kisgyerekek párnás, ügyetlen kis kacsóival szokás. Miután végigcsókolgatta, simogatta, nyalogatta, harapdálta a gömbölyű kisujját is, birizgálni kezdi a talpát, köröz rajta, aprókat nyomogat egyes pontokon, akár az akupresszúrában szokás, ujjával könnyedén végigzongorázik a testén, oda-vissza, oda-vissza, majd, a játékszabály szerint, a hónaljban köt ki, ott csikland, csipked, csókol és

harapdál. – Bezseri-bezseri-bezseri . . . Hm? Nos? Bezseri-bezseri-bezseri . . . Erre szaladt, erre szaladt . . . Merre szaladt, jaj, merre szaladt?! . . . Itt a háza, itt, itt, itt!

Sokáig, sikongva nevetnek, hemperegnek egymáson.

– Most a köldökömet – kéri Orsolya élvetegen. Szemét lehunyja.

– Érdkes, hogy szereted! Ez bizony, kis drágám, alighanem de-vi-áns – szóttagolja Andrea vidáman, majd, éppen csak leheletnyire, nyelve hegyével megérinti társa köldökét.

Orsolya összerándul. – Még! Még! – suttogja önfeledten.

– Kéred?

– Igen. Kérem, kérem, kérem! Sőt: parancsolom!

– Akkor pedig nuku. Itt nincs parancsuralom. Vége. Konyec.

– Na megállj!

Megint egymáson hemperegnek, simogatják, csipkedik, csókolgatják egymást. Orsi leszorítja Reát, s most ő ad neki egy hosszú, mély, érzelmes nyelvvel puszit. Aztán mint a cicáknak, az állát kezdi vakargatni. Andrea dorombol. Orsolya két kicsiny, hegyes keble ott imbolyog a másik orra előtt. Az nem is állhatja meg sokáig, bekapja az egyik rózsapirosra gyúlt, mereven elálló bimbót. De már egymásba is bajmolódtak, egymásra fonódtak. Kezüik, sarkuk, térdük, szájuk, nyelvük, nedveik egymáson és egymásban, szenvedélyes, birtokba vevő, meghatott és megadó-önfeladó kéjfakasztott könnyük, nyáluk csurran, élélvező jajgatásuk hosszan visszhangzik, orgonál, majd lassan, nehézkes-fájdalmasan elül, megül a virágillatú szobában.

Csend, verejtékszagú zihálás, gondolattalan, súlytalan elalélés. Egy kis előjáték a halálból.

A falióra mechanikus percenéseinek neszére Orsolya hirtelen felül. Megrázza csigás hajsátrát, kábán, lélektelenül bámul az órára.

– Már ennyi az idő?

– Ráérsz.

– Vacsorát kell adnom a gyerekeknek.

– Ne félj, megtalálják a frizsiben a fogukra valót.

– Te ezt nem érted. Így is alig vagyok velük.

– Lehet, hogy még örülnek is neki.

– Mondom, hogy nem értesz hozzá. *Fogalmad sincs*, mit jelent nekem a családom.

– Mégis, szerinted most mit kellene csinálnom? Viháncolni az örömtől, hogy csak egy hét múlva látlak újra? Ha . . . ha netalántán nem gördül ismét akadály *ritka szép* pásztoróráink elé? Nem veszed észre, hogy újabban egyre több a – meglehetősen átlátszó – kifogásod?

– Hát a jövő héten tényleg nem tudok jönni . . . Sőt alighanem az utána valón sem.

Rea megragadja Orsolya karját. – Van valakid?

– Ugyan! . . . De arra nagyon szépen megkérlek, hogy többé ne hívjal a munkahelyemen!

– Mi feltűnő lehet abban, ha egyik nő a másikat . . .

– Mi a feltűnő? Majd én megmondom neked: a szenvedélytől el-elcsukló, a rajongástól *ragacsos* hangod! Kezdenek bent furcsán nézni rám.

– Valamikor a lelked fenekéig meg voltál hatva ettől a *ragacsos* hangtól. Valamikor, amikor még benne voltál a – szarban. Akkor még rinnyálva bizonygattad, hogy mennyire . . .

– Kérlek.

– De hát mi történt? Nézd . . . a mi helyzetünket vagy vállalja az ember, vagy . . . Énrám, énhozzám már régtől fogva, enyhén szólva, furcsán néznek, furcsán szólnak, furcsán viszonyulnak, de nekem ez – ennyi!

– Neked könnyű – mondja a barna, és belelépve a kádba, sietve tusolni kezd.

Andrea szenvedélyesen átkarolja. – Egyetlenem – sottogja, és nem bánja, hogy a haja neki is csuromvizes lesz. – Nem adlak . . . úgysem adlak senkinek! Orsicska . . . Orsikám . . .

– Eressz! Lekésem miattad a buszt.

Mialatt kapkodva szárítkozik, öltözködik, a másik űzötten, tehetetlenül figyel, ott téblábol körülötte. – Annyit mondj csak: férfi vagy nő?

– Tessék?

– Mintha nem értenéd.

– Honnan veszed, hogy én egyáltalán . . .

– Ez az én nagy orrom, látod? Váratlanul megorrintotta. Tudod, vannak jelek . . .

Orsi hirtelen átöleli, belecsókol az izmos nyakba. – Nagyon fogsz hiányozni!

Andrea megkövülten bámul rá, aztán mintegy álomban kezd önmaga körül forogni, ténferegni, vaktában kapkodni, kapadozni ide-oda.

Orsolya gyanakodva figyel, közben fésülködik. – Mi bajod? Mit keresel?

Andrea, még mindig vaktában, belekotor a fürdőszoba polcán sorakozó flakonok közé, találomra kiemel egyet közülük és – belespriccel társa arcába.

Orsolya felüvölt. – Te örült! A férjemhez szeretnék . . . Mi ez?

– A férjedhez? Hazudsz! Nincs is férjed. Rég otthagytott. Egy fiatalbért. Egy szebbért. Tüzesebbért. Egy másikért. Egy *másikért*, hát nem érted?! – Találomra még egyszer ráspriccel.

– . . . szerettem volna visszamenni . . . Ha visszavesz . . . még . . . már . . . Mi ez a borzalom? Jujj! Rea! Nem látok. *Nem látok, te hülye!* Segíts! Ez éget! Süt, éget, éget! Hallod? Valamit . . .

Andrea megragadja Orsit, meghúzza a fogantyút, s a záporozó víz alá nyomja a fejét. A fej merő pezsegő hab, az arc alatta szinte láthatatlan. A vérző arcból, szájából bugyborékolva törnek elő a szavak.

– A gyerekek miatt, hát nem érted?! Hiányzik, és hiányzik nekik . . . Az apjuk. Nekik. Én . . . Rea, segíts! Fáj! Úgy fáj, *mar!*

Andrea sír. – Hülye. Te hülye, hát miért nem mondtad?! Miért nem mondtad, miért nem utaltál rá akár egy szóval is? . . . – Dörzsöld! Dörzsöld te is. Itt a szappan. Fogod? Fölfelé tartsd a fejed . . . Hadd nézzem már, mi ez? Hátha nem is víz kell hozzá? Hátha nem is szabad vízzel érintkeznie?! Istenem! Te bolond! Bolond! Úgy se kellesz annak. Hiszen megmondta százszor: valahányszor hozzád ér, akár a hűtőládát tapogatná. Hogy hideg vagy, frigid vagy, érzéketlen. Nem ezt mondta, nem ezt vágta annyiszor a posztóba? És te nem azt bizonygattad, hogy – fáj veled? Hogy talán túl erős hozzád? Vagy te vagy – szűk . . . valami görcs . . . talán hüvelygörcs . . . vaginizmus, vagy mit tudom én . . . valami ilyesmi, nem értek hozzá. Talán lélektani alapon . . . Nem látok. Nem látok a könnyeimtől . . . Mi a csuda lehet ez? Olyan apró betűs a magyarázata . . . Nem ismerem. Mintha sose láttam volna ezt az üveget. Hogy került ez ide? . . . Nem szabad visszamenned. Semmi értelme. Hidd el. Minden előlről kezdődne. Nem megoldás. Cicuskám! Baba! Nem lesz semmi baj. Nem *lehet* baj, *nem akarom!* Mindjárt utánanézek . . . Mindjárt . . . Talán . . . Várj csak . . .

– Kérlek, hívd ki a mentőket. *Kérlek!* És siess! Siess! Ez egyre rosszabb. Hát nem érted? Nem érted?! *Tönkretettél, Rea!* Lehet, hogy örökre tönkretettél. Pedig én nem miattad . . . Én csak a gyerekeim miatt . . . szeretném abbahagyni. Abbahagyni, ha lehet. Nem és nem szabad megtudniuk! *Ezt nem! Jaaajj!* . . . A fenébe! A fenébe! Nem igaz, hogy nincs segítség! Nem igaz!

– Most már . . . Le sem tagadhatod. Most már akár vissza is mehetsz – hozzá. Hozzájuk. Rajtad van a *jelem*. Örökre eljegyeztelek, Orsi. Szerelmem.